

4

Podle Elliottova názoru byla snídaně jídlo, které lze sdílet pouze s úplně neznámými lidmi, a to pouze tehdy, když není zbytí, a tak paní Bradleyová, poněkud proti

své vůli, a Isabela, kterou to naopak vůbec nermoutilo, musely snídat ve svých ložnicích. Ale když se Isabela probudila, požádala někdy Antoinettu, vznešenou komornou, kterou Elliott kvůli nim přijal, aby jí odnesla *café au lait* do pokoje k mamince, aby si s ní mohla při kávě popovídat. Při rušném životě, který nyní vedla, to byla jediná chvíle za celý den, kdy mohly být o samotě. Jednoho takového rána, to už byly v Paříži téměř měsíc, poté, co jí Isabela vyličila události minulé noci, během níž obcházela s Larrym ve společnosti přátel jeden noční podnik za druhým, vyslovila paní Bradleyová otázku, kterou měla od příjezdu na jazyku.

„Kdy se vrátí Larry do Chicaga?“

„Nevím. Nemluvil o tom.“

„A ty ses ho nezeptala?“

„Ne.“

„Bojíš se ho zeptat?“

„Ne, samozřejmě ne.“

Paní Bradleyová ležela na lehátku v módním županu, který jí Elliott vnutil, a leštila si nehty.

„O čem pořád hovoříte, když jste sami?“

„Nemluvíme pořád. Je to hezké, že jsme pohromadě. Víš, Larry vždycky býval dost mlčenlivý. Když hovoříme, mluvím myslím hlavně já.“

„Co tu celou dobu dělal?“

„Ani pořádně nevím. Myslím, že nic zvláštního. Asi si užíval.“

„A kde bydlí?“

„To také nevím.“

„Je hodně uzavřený, vid’?“

Isabela si zapálila cigaretu, a jak vyfukovala kouř nosem, pohlédla chladně na matku.

„Co tím vlastně chceš říct, maminko?“

„Strýček Elliott se domnívá, že tu má Larry byt a že žije s nějakou ženskou.“

Isabela vyprskla smíchy.

„Tomu přece nevěříš?“

„Ne, upřímně řečeno ne.“ Paní Bradleyová si zamyšleně prohlížela nehty. „Nemluvíš s ním nikdy o Chicagu?“

„Naopak, velmi často.“

„Naznačil ti nějak, že se hodlá vrátit?“

„To ani ne.“

„V říjnu to budou dva roky, co odjel.“

„Já vím.“

„Je to tvoje věc, miláčku, a musíš dělat, co pokládáš za správné. Ale věcem nepomáhá, když je odkládáme.“ Pohlédla na dceru, ale Isabela se jejímu pohledu vyhnula. Paní Bradleyová se na ni láskyplně usmála. „Jestli nechceš přijít pozdě na oběd, měla by ses raději jít vykoupat.“

„Obědvám s Larrym. Půjdeme někam do Latinské čtvrti.“

„Bav se dobře.“

Za hodinu pro ni přišel Larry. Vzali si taxík k mostu St. Michel a zvolna kráčeli po přeplněném bulváru, až našli kavárnu, která se jim zalíbila. Posadili se na zahrádku a objednali si dva dubonnety. Pak si vzali další taxík a jeli do restaurace. Isabela měla zdravou chuť k jídlu a dobroty, které Larry objednal, jí chutnaly. Bavilo ji pozorovat lidi, kteří seděli těsně vedle nich, protože tam bylo velmi plno, a bylo jí k smíchu, jak neuvěřitelné potěšení jim způsobuje jídlo. Ale především ji těšilo, že sedí u maličkého stolku s Larrym.

Měla hrozně ráda jeho pobavený výraz v očích, když vesele brebentila. Kouzelné bylo, že je jí s ním tak dobře. Ale někde v hloubi duše pociťovala nejasný neklid, protože i když Larrymu s ní zřejmě rovněž bylo dobře, zdálo se Isabele, že je to víc kvůli okolím než kvůli ní. Nepatrně ji rozrušilo, co jí řekla matka, a i když zdánlivě žvatlala zcela bezelstně, pozorovala každý jeho výraz. Larry nebyl úplně stejný, jako když odjížděl z Chicaga, ale Isabela nedovedla určit, v čem ten rozdíl je. Vypadal přesně tak, jak ho měla v paměti, právě tak mladý a otevřený, ale jeho výraz se změnil. Nebyl vážnější, obličej, když byl v klidu, měl vždycky vážný, ale jeho vyrovnanost pro ni byla nová. Vypadalo to, jako by v sobě něco vyřešil a cítil se volněji než kdykoliv dřív.

Když dojedli, navrhl jí, aby se prošli Lucemburským palácem.

„Ne, nechci se dívat na obrazy.“

„Dobrá, tak si pojďme sednout do zahrady.“

„Ne, to se mi taky nechce. Chci se podívat, kde bydlíš.“

„Nic tam neuvidíš. Mám nevalný pokojík v hotelu.“

„Strýček Elliott tvrdí, že máš byt a že žiješ s nějakou modelkou.“

„Tak pojď a přesvědč se sama,“ zasmál se. „Je to jen pár kroků odsud. Můžeme jít pěšky.“

Vedl ji úzkými, křivolakými uličkami, tmavými navzdory pruhu modré oblohy prosvítající mezi vysokými domy, a za malou chvíli se zastavil před hotýlkem s honosnou fasádou.

„Jsme na místě.“

Isabela šla za ním do úzké haly, kde na jedné straně

byl recepční pult a za ním muž v košili, vestě s úzkými černými a žlutými proužky a v zástěře četl noviny. Larry ho požádal o klíč a muž ho vzal z tabule hned za sebou. Zkoumavě se na Isabelu podíval a pak se významně usklíbl. Zřejmě byl přesvědčen, že nejde k Larrymu do pokoje s poctivými úmysly.

Po schodech pokrytých chatrným červeným kobercem vyšli do druhého patra a Larry odemkl. Isabela vstoupila do pomenšího pokoje se dvěma okny. Shlížela na šedivý činžák naproti, kde bylo v přízemí papírnictví. V pokoji byla jedna jednoduchá postel, vedle ní noční stolek, dále těžká skříň s velkým zrcadlem, čalouněné křeslo, ale s rovným lenochem, a mezi okny stůl, na němž stál psací stroj, papíry a řada knih. Na polici nad krbem byla kupa brožovaných svazků.

„Sedni si do křesla. Není moc pohodlné, ale nic lepšího ti nemůžu nabídnout.“

Přitáhl si židli a usedl.

„Tak tady žiješ?“ zeptala se Isabela.

Při pohledu na její výraz se zachechtal.

„Ano. Jsem tu od té doby, co jsem přijel do Paříže.“

„Proč?“

„Je to šikovné. Mám blízko do Národní knihovny i na Sorbonnu.“ Ukázal na dveře, jichž si nevšimla. „A mám koupelnu. Snídat můžu tady a večerím většinou v restauraci, kde jsme obědvali.“

„Je to hrozně ubohé.“

„Vůbec ne, je to dobré. Víc nepotřebuju.“

„Ale jací lidé tu bydlí?“

„Ani přesně nevím. V podkroví pár studentů. Dva nebo tři staří mládenci z úřadů a herečka z Odeonu na penzi. V jediném dalším pokoji s koupelnou bydlí

vydržovaná žena, jejíž přítel ji navštěvuje každý druhý čtvrtek. Asi nějaký přechodní hosté. Je to velmi ti chý a slušný podnik.“

Isabelu to trochu vyvedlo z míry, a protože věděla, že Larry to postřehl a baví se tím, byla téměř rozhodnutá se urazit.

„Co je to za velkou knihu támhle na stole?“ zeptala se.

„To? To je můj řecký slovník.“

„Tvůj co?“ zvolala.

„Je neškodný. Nekousne tě.“

„Ty se učíš řecky?“

„Ano.“

„Proč?“

„Tak mě napadlo, že bych se měl učit.“

Pohlížel na ni s úsměvem v očích a Isabela se na něho rovněž usmála.

„Co kdybys mi tak pověděl, co jsi prováděl celý ten čas, co jsi v Paříži?“

„Hodně jsem četl. Osm až deset hodin denně. Chodil jsem na Sorbonnu na přednášky. Přečetl jsem všechno významné z francouzské literatury a mohu číst latinsky, alespoň latinskou prózu, téměř stejně snadno jako francouzsky. Řečtina je samozřejmě mnohem těžší. Ale mám výborného učitele. Než jsi přijela, chodil jsem k němu tři večery v týdnu.“

„A kam to všechno povede?“

„K získání vědomostí,“ usmál se.

„Není to zrovna moc praktické.“

„Možná že to ani praktické není, ale na druhé straně to možná praktické je. A je to obrovská zábava. Nedovedeš si představit, jak vzrušující je číst Odysseu v originále. Člověk má pocit, že by stačilo stoupnout

si na špičky, natáhnout ruku a mohl by si sáhnout na hvězdy.“

Jakoby hnán vzrušením, jež se ho zmocnilo, zvedl se z židle a začal přecházet sem a tam.

„Poslední měsíc nebo dva jsem četl Spinozu. Patrně tomu ještě moc nerozumím, ale uvádí mě to do vytržení. Jako kdybych přistál s letadlem na velké náhorní planině. Samota a tak čistý vzduch, až stoupá do hlavy jako víno a člověk se cítí na vrcholku blaha.“

„Kdy se vrátíš do Chicaga?“

„Do Chicaga? To nevím. Ještě jsem o tom neuvažoval.“

„Řekl jsi, že když za dva roky nedosáhneš, co chceš, vzdáš to.“

„Teď bych se nemohl vrátit. Stojím na prahu. Vidím širé kraje, které se přede mnou rozestírají a volají mě, a já hořím touhou je procestovat.“

„Co tam hodláš najít?“

„Odpovědi na své otázky.“ Vrhla na ni téměř hravý pohled, a kdyby ho tak dobře neznala, mohla by si myslet, že žertuje. „Chci se rozhodnout, jestli Bůh je, nebo ne. Chci zjistit, proč existuje zlo. Chci vědět, jestli mám nesmrtelnou duši, anebo jestli smrt znamená konec.“

Isabela maličko zalapala po dechu. Bylo jí nepříjemně, když Larry říkal takové věci, a byla mu vděčná, že hovoří lehce, obyčejným konverzačním tónem, což jí umožňovalo překonat rozpaky.

„Ale Larry,“ usmála se. „Lidé si tyto otázky kladou už tisíce let. Kdyby bylo možné je zodpovědět, byly by dnes už zodpovězeny.“

Larry se zasmál.

„Nesměj se, jako by to byla pitomost,“ řekla Isabela prudce.

„Naopak si myslím, že jsi řekla něco chytrého. Ale na druhé straně by se dalo říct, že když lidé kladou tyto otázky už tisíce let, je to důkazem, že je nemožnou neklást a že je budou klást i nadále. Mimoto není pravda, že nikdo nenašel odpověď. Odpovědí je víc než otázek a spousta lidí našla odpověď, která je dokonale uspokojila. Například starý Ruysbroeck.“

„Kdo to byl?“

„Jen nějaký chlápek, kterého jsem ve škole neznal,“ odpověděl Larry lehkovážně.

Isabela nevěděla, co tím myslí, ale pokračovala:

„Připadá mi to strašně nedospělé. Takové věci ohromně vzrušují lidi v prvním ročníku, ale když opouštějí vysokou školu, zapomínají na ně. Musí si vydělávat na živobytí.“

„Nemám jim to za zlé. Jenomže já jsem ve šťastném postavení, mám na živobytí dost. Kdybych neměl, musel bych udělat totéž co ostatní a vydělávat peníze.“

„Ale cožpak pro tebe peníze nic neznamenají?“

„Ani tohle,“ zaculil se.

„Jak dlouho myslíš, že ti to potrvá?“

„Nemám tušení. Pět let. Deset let.“

„A pak? Co si počneš s celou tou moudrostí?“

„Jestli kdy získám moudrost, budu snad dostatečně moudrý, abych věděl, co si s ní počít.“

Isabela vášnivě sepjala ruce a naklonila se v křesle.

„Hrozně se mýlíš, Larry. Jsi Američan. Tvé místo není tady. Tvé místo je v Americe.“

„Vrátím se, až budu připravený.“

„Ale přicházíš o spoustu věcí. Jak dokážeš sedět tady

v tom závětrí, když prožíváme nejnádhernější dobrodružství, jaké svět kdy poznal? Evropa je vyřízená. Jsme největší a nejmocnější národ na světě. Postupujeme kupředu milovými kroky. Máme všechno. Je tvou povinností podílet se na rozvoji vlastní země. Už jsi zapomněl, jak vzrušující je dnes život v Americe. Víš jistě, že tohle neděláš jen proto, že nemáš odvalu pustit se do práce, která dnes čeká každého Američana? Já vím, že svým způsobem pracuješ, ale není to jen únik před odpovědností? Znamená to víc než pouze namáhavé lenošení? Co by se stalo s Amerikou, kdyby každý uhýbal, jako uhýbáš ty?“

„Jsi hrozně přísná, zlatíčko,“ usmál se Larry. „Na to lze odpovědět, že ne každý sdílí mé pocity. Snad našťástí je většina lidí ochotná jít vyšlapanou cestou. Ale zapomínáš, že já se chci učit právě tak vášnivě jako například Gray chce vydělávat spousty peněz. Jsem opravdu zrádcem vlastní země, když chci věnovat několik let tomu, abych se vzdělal? Je možné, že až skončím, dokážu dát lidem něco, co ochotně přijmou. Je to samozřejmě pouhá domněnka, ale když neuspěju, nebudu na tom o nic hůř než člověk, který se dal na podnikání a nikam to nedotáhl.“

„A co já? Nejsem pro tebe vůbec důležitá?“

„Jsi ohromně důležitá. Chci se s tebou oženit.“

„Kdy? Za deset let?“

„Ne. Teď. Co nejdřív.“

„A jak budeme žít? Maminka si nemůže dovolit něco nám dát. Mimoto by to neudělala, ani kdyby mohla. Připadalo by jí nesprávné pomáhat ti, aby sis jen žil a nic nedělal.“

„Nic bych od tvé maminky nepřijal,“ řekl Larry. „Mám

tři tisíce ročně. To je na Paříž hodně. Mohli bychom si najmout malý byt a mít *bonne à tout faire*. Bylo by to hrozně prima, miláčku.“

„Ale Larry, za tři tisíce ročně se nedá žít.“

„Samozřejmě že dá. Spousta lidí žije za míň.“

„Ale já nechci žít za tři tisíce ročně. Není nejmenší důvod, proč bych tak měla žít.“

„Já žiju ani ne za polovinu.“

„Ale jak!“

Podívala se na ošuntělý pokojík a zachvěla se od porem.

„To znamená, že jsem si něco našetřil. Mohli bychom si zajet na svatební cestu na Capri a na podzim bychom mohli jet do Řecka. Šíleně rád bych se tam podíval. Nepamatuješ se, jak jsme hovořili o tom, že spolu budeme cestovat po světě?“

„Samozřejmě že chci cestovat. Ale takhle ne. Nechci cestovat na lodi druhou třídou a bydlet v hotelích třetího řádu bez koupelny a jíst v laciných restauracích.“

„Loni v říjnu jsem takhle projel celou Itálii. Měl jsem se báječně. Za tři tisíce ročně bychom mohli projet celý svět.“

„Ale já chci mít děti, Larry.“

„To je v pořádku. Vezmeme je s sebou.“

„Jsi blázínek,“ zasmála se. „Víš, co to stojí, mít dítě? Violetě Tomlinsové se loni narodilo miminko a věci pro ně pořídila, jak se dalo nejlépe, a stejně ji to přišlo na dvanáct set padesát dolarů. A co myslíš, že stojí sestra k dítěti?“ Jak ji napadala jedna věc za druhou, byla stále důraznější. „Jsi hrozně nepraktický. Nevíš, co ode mne požaduješ. Jsem mladá. Chci se bavit. Chci dělat všechno, co dělají ostatní. Chci chodit do

společnosti. Chci chodit tančit, chci hrát golf a jezdit na koni. Chci nosit hezké šaty. Umíš si představit, co to pro dívku znamená, když není tak dobře oblečená jako její parta? Víš, co to znamená, Larry, kupovat od přítelkyň obnošené šaty, co jim už lezou krkem, a být vděčná, když se někdo smiluje a dá ti nové? Nemohla bych si ani dovolit slušného kadeřníka, aby mi pěkně upravil vlasy. Nechci jezdit tramvají a autobusem. Chci mít vlastní vůz. A co bych si asi tak sama se sebou celý den počala, zatímco ty by sis četl v knihovně? Chodila po ulicích a obhlížela výkladní skříně nebo seděla v Lucemburské zahradě a hlídala děti, aby neprovedly nějakou neplechu? Neměli bychom žádné přátele.“

„Ale Isabelo,“ přerušil ji.

„Ne přátele, na jaké jsem zvyklá. Ovšem, přátelé strýčka Elliotta by nás kvůli němu občas pozvali, ale my bychom nemohli pozvání přijmout, protože bych neměla vhodné šaty, a navíc bychom tam nešli, protože bychom jim nemohli pohostinství oplatit. Nechci se seznámit se spoustou umouněných, nemytých lidí. Nemám jim co říct a oni nemají co říct mně. Chci žít, Larry.“ Náhle si uvědomila výraz v jeho očích, něžný jako vždy, když je na ni upíral, ale zároveň mírně pobavený. „Myslíš si asi, že jsem hloupá, vid? Myslíš si, že jsem malicherná a hnusná.“

„Ne, nemyslím. Co říkáš, je přece docela přirozené.“

Stál zády ke krbu a Isabela vstala a šla k němu, takže stáli proti sobě.

„Larry, kdybys neměl ani halíř a dostal místo, které by ti vynášelo tři tisíce ročně, provdala bych se za tebe bez nejmenšího zaváhání. Vařila bych ti, stlala postele, bylo by mi jedno, co nosím, všeho bych se vzdala,

pokládala bych to za báječnou věc, protože bych věděla, že je to jen otázka času, než se prosadíš. Ale tohle znamená žít strašně nuzně celý život, bez jakýchkoliv vyhlídek. Znamená to, že bych se plahočila do konce svých dnů. A proč? Abys mohl trávit léta hledáním odpovědí na otázky, které sám pokládáš za neřešitelné. Není to správné. Muž má pracovat. Proto je na světě. Tím přispívá k blahobytu společnosti.“

„Zkrátka a dobře, je jeho povinností usadit se v Chicagu a vstoupit do podniku k Henrymu Maturinovi. Myslíš, že bych významně přispěl k blahobytu společnosti, kdybych přemluvil své přátele, aby si koupili cenné papíry, na nichž má Henry Maturin zájem?“

„Makléři musí být a je to ohromně slušný a čestný způsob, jak si vydělávat na živobytí.“

„Vylíčila jsi hrozně ponurý obraz pařížského života s malým příjmem. Opravdu to není takové. Můžeš se velmi hezky oblékat, i když nepůjdeš k Chanelové. A všichni zajímaví lidé nežijí v okolí Vítězného obelouku a avenue Foch. Totiž tam žije jen velmi málo zajímavých lidí, protože zajímaví lidé většinou nemají moc peněz. Znáš tu řadu lidí, malíře, spisovatele a studenty, Francouze, Angličany, Američany a kdo ví koho ještě, a ti by ti patrně připadali zábavnější než Elliottovy omšelé markýzy a dlouhonoší kněžny. Máš bystrou mysl a živý smysl pro humor. Líbilo by se ti, jak si vyměňují při večeři názory, i kdyby se pilo jenom *vin ordinaire* a neobsluhoval by komorník s řadou sluhů.“

„Neplácej hlouposti, Larry. Samozřejmě by mě to bavilo. Nejsem přece snob. Hrozně ráda bych se seznámila se zajímavými lidmi.“

„Ano, v šatech od Chanelové. Myslíš, že by jim nedošlo, že je to svého druhu kulturní výprava mezi chudinu? Necítili by se dobře, a ty také ne, a jediný zisk pro tebe by byl, že bys pak mohla vykládat Emily de Montadour a Gracii de Château-Gaillard, že to byla ohromná legrace, když ses seznámila se spoustou podivných bohémů v Latinské čtvrti.“

Isabela mírně pokrčila rameny.

„Asi máš pravdu. Nejsou to lidé, mezi nimiž jsem vyrostla. Nejsou to lidé, s nimiž mám cokoliv společného.“

„A jak si my dva stojíme?“

„Přesně jako na začátku. Co se pamatuju, žiju v Chicagu. Všichni mí přátelé tam žijí. Všechny mé zájmy jsou tam. Jsem tam doma. Tam patřím a ty tam taky patříš. Maminka je nemocná a už nikdy se jí nepoveče líp. Ani kdybych chtěla, nemohla bych jí opustit.“

„Znamená to, že se za mne nechceš provdat, leda bych byl ochoten vrátit se do Chicaga?“

Isabela zaváhala. Milovala Larryho. Chtěla se za něho provdat. Chtěla ho všemi smysly. Věděla, že Larry po ní touží. Nevěřila, že by nepolevil, kdyby šlo do tuhého. Bála se, ale musela riskovat.

„Ano, znamená to přesně tohle.“

Larry škrtl o krb sirkou, takovou staromódní francouzskou sírovou sirkou, která naplňuje nos nakyslým zápachem, a zapálil si dýmku. Prošel kolem Isabely a zůstal stát u okna. Díval se ven. Zdálo se, že mlčí celou věčnost. Isabela zůstala tam, kde byla, když stála proti Larrymu, a dívala se do zrcadla nad krbem, ale neviděla se. Srdce jí divoce bušilo a z úzkosti se jí dělalo nevolno. Konečně se Larry otočil.

„Hrozně rád bych tě přesvědčil, že život, který ti

nabízím, je neskonale plnější než cokoliv, co si dovedeš představit. Hrozně rád bych tě přesvědčil, že duševní život je ohromně vzrušující a plný bohatých zkušeností. Je neomezený. Je to ohromně šťastný život. Jen jediná věc se mu vyrovná, totiž když je člověk sám v letadle, vysoko, vysoko, a obklopuje ho pouze nekonečno. Prostor bez hranic omamuje. Člověk se cítí tak povznesený, že by to nevyměnil za všechnu moc a slávu světa. Onehdy jsem četl Descarta. Ta lehkost, ten půvab, ta jasnozřivost. Hrome!“

„Ale, Larry,“ přerušila ho zoufale, „copak nechápeš, že po mně žádáš něco, k čemu se nehodím, co mě nezajímá a o co se nechci zajímat? Jak často ti mám opakovat, že jsem docela obyčejná, normální dívka. Je mi dvacet, za deset let budu stará, chci se mít dobře, dokud mohu. Ano, Larry, mám tě tak strašně ráda. To všechno jsou jen maličkosti. Nikam tě to nedovede. Pro tvé vlastní blaho tě prosím, abys toho nechal. Buď muž, Larry, a chop se mužské práce. Jen promarňuješ cenné roky, s nimiž toho ti ostatní tolik podnikají. Jestli mě máš rád, Larry, nevzdáš se mě pro sen. Povyrazil sis. Vrať se s námi do Ameriky.“

„Nemohu, miláčku. Znamenalo by to mou smrt. Zradil bych vlastní duši.“

„Ach, Larry, proč takhle mluvíš? Takhle mluví hysterické, intelektuální ženské. Co to znamená? Nic. Nic. Nic!“

„Náhodou to znamená přesně to, co cítím,“ odpověděl a oči mu jiskřily.

„Jak se můžeš smát? Copak nechápeš, že to je strašně vážné? Přišli jsme na rozcestí, a co uděláme teď, ovlivní celý náš další život.“

„To vím. Věř mi, že to myslím skutečně vážně.“

Povzdychla si.

„Když nechceš přijít k rozumu, není už co říct.“

„Ale já to nepokládám za rozum. Myslím, že po celou dobu jsi plácala úžasné nesmysly.“

„Já?“ Nebýt tak nešťastná, byla by se Isabela rozesmála. „Chudáčku Larry, tobě asi přeskočilo.“

Pomalou si stáhla zasnubní prsten z prstu. Položila si ho na dlaň a zadívala se na něj. Byl to hranatě broušený rubín zasazený do úzkého platinového pásku a vždycky ho ráda nosila.

„Kdybys mě měl rád, nedělal bys mě nešťastnou.“

„Já tě mám rád. Někdy bohužel nemůže člověk dělat to, co pokládá za správné, aniž někoho udělá nešťastným.“

Natáhla ruku, na níž spočíval rubín, a násilím přiměla chvějící se rty k úsměvu.

„Tady je, Larry.“

„K čemu by mi byl? Nenecháš si ho na památku našeho přátelství? Můžeš ho nosit na malíčku. Naše přátelství přece nemusí skončit, že ne?“

„Vždycky tě budu mít ráda, Larry.“

„Tak si ho nech. Uděláš mi tím radost.“

Na okamžik zaváhala, pak si ho navlékla na prst pravé ruky.

„Je moc velký.“

„Tak si ho dej opravit. Pojdme do Ritzu se napít.“

„Dobrá.“

Poněkud ji zaráželo, že všechno proběhlo tak hladce. Neplakala. Všechno vypadalo nezměněně, jenom už se neprovdá za Larryho. Ani se jí nechtělo věřit, že všechno jednou provždy a dočista skončilo. Trochu

ji mrzelo, že nedošlo k hroznému výstupu. Hovořili o tom téměř tak chladně, jako kdyby probírali pronájem domu. Cítila se okradená, ale zároveň si uvědomovala jistý pocit uspokojení, protože se zachovali tak civilizovaně. Dala by hodně za to, aby se dověděla, co Larry opravdu cítí. Ale to se dalo vždycky těžko odhadnout. Jeho hladký obličej a tmavé oči byly maskou, a Isabela si uvědomovala, že ani ona, která ho zná taková léta, jí nedokáže proniknout. Když si při příchodu sundala klobouk, položila ho na postel. Ny- ní, stojíc před zrcadlem, si ho zase nasadila.

„Jen tak pro zajímavost,“ řekla a upravovala si přitom vlasy, „chtěl jsi zrušit naše zasnoubení?“

„Ne.“

„Myslela jsem, že se ti uleví.“ Neodpověděl. Obrátila se k němu s veselým úsměvem na rtech. „Jsem hotová.“

Larry za sebou zamkl dveře. Když vracel klíč, zahrnul je muž v recepci do pohledu plného šibalského spiklenectví. Isabela nemohla neuhodnout, co předpokládá, že dělali.

„Pochybuju, že by ten děda vsadil nějak moc na mé panenství,“ řekla.

Vzali si taxík do Ritzu a objednali si pití. Mluvili o všelijakých věcech, zdánlivě bez zábran, jako staří přátelé, kteří se denně vídají. Larry byl sice od přírody mlčenlivý, ale Isabela byla hovorná dívka s bohatou zásobou tlachů a byla odhodlaná nepřipustit, aby se mezi nimi rozhostilo mlčení, které by se dalo jen obtížně přerušit. Nechtěla, aby si Larry myslel, že mu něco zazlívá, a pýcha ji nutila, aby Larry z jejího chování nevytušil, že je dotčená a nešťastná. Za nějakou

chvíli mu navrhla, aby ji zavezl domů. Když ji vysadil před domem, řekla mu vesele:

„Nezapomeň, že s námi zítra obědváš.“

„To si piš, že nezapomenu.“

Nastavila mu tvář k polibku a prošla *porte cochère*.